

Славно татко ти загина,
Черно робство в прах кат срина!

Нанкай, нани, сладко бебе,
Аз надежда храня в тебе!
Ти за мен си всичко, всичко —
Щасте, радост, мила птичко!

Нанкай, нани, стройно чедо,
Мамино момченце младо,
Тихо спи, юнак да станеш,
Бащин дом със чест да браниш ...

Нанкай, нани, пиле сладко,
В бран загина твоя татко;
Нанкай, нани, рожбо мила,
Нанкай, да закрепнеш в сила!

Любомир Бобевски.

Момиченцето с кибритките.

(Х. Х. Андерсен).

Замръзваше, валеше снег, на улицата ставаше по-тъмно и по-тъмно. Това беше тъмно срещу нова година. В този именно студ и в тази тъмнина по улиците се меркаше едно момиченце, босо и гололаво. Наистина, то излезе от дома в туфли — но те за нищо не ставаха! Големи, преголеми! Последна беше ги носила майката на момиченцето. И те отхвъркнаха от детските крака, кога момиченцето прекоси една улица, изплашено от два файтона, които силно препускаха край него. Тук то загуби едната от тях. А другата бе успело да грабне едно улично момче и да избега с нея, заявявайки, че от нея ще стане отлична люлка за неговите деца, кога му се родят.

Момиченцето продължи по-нататък босичко. Крачката му се зачервиха и посинеха от студ. В старата му престилчица имаше няколко пакета кибритки от сира. Един пакет то държеше в ръце. През целия ден никой не купи от него нито една кутийка, то не беше спечелило нито един грош. Гладно, измръзнало, то отиваше по-далеч и по-далеч. Жално бе да се погледне дори на бедното дете! Снежинки падаха по неговите прекрасни, кждрави руси коси, но то и не мислеше за тази красота. Всички прозорци беха осветлени, по